

MI MLADI BORCI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJASTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 16 DIN, NEDIJAŠKA 26 DIN, PODPORA VSAJ 30 DIN. — POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELJSKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO I.

LJUBLJANA, PETEK, 21. MAJA 1937.

ŠTEV. 36.

Komunisti in okrožnica »Divini Redemptoris«

Doslej je sovjetski tisk o protikomunistični okrožnici molčal. Le »Correspondence Internationale« je pisala o nji (francoska izdaja št. 14. 27. marca 1937; nemška št. 13). Morda nam bodo izjave te komunistične »Mednarodne korespondence« razložile molk ruskega tiska.

SOGLASJE GLEDE NAČELNEGA NASPROTJA

Da »Correspondence Internationale« z okrožnico ne simpatizira, se ne bo nihče čudil. Povedati hočemo takoj, da glede načelnih razlik med katoličizmom in komunizmom papeževa okrožnica in uredniki »Korespondence« popolnoma soglašajo.

»Katoliški nauk je osnovan na metafiziki in komunistični nauk temelji na dialektičnem materializmu; o nasprotju med njima, kakor okrožnica točno pove, ne more biti nobenega dvoma.«

Mi to dejstvo potrjujemo in v tej izjavi vidimo potrditev okrožnice z nasprotne strani. To ugotavljamo s tem večjim veseljem, ker so se Rimu baš v zadnjem času pogosto očitala zveze z Moskvo.

Da povemo resnico: »Mednarodna korespondence« je to nasprotje ugotovila pravzaprav zelo na kratko.

Če bi o tem še kaj več govorila, bi to moglo postati nevarno za prodiranje komunizma v katoliške vrste.

OČITEK FAŠIZMA

List zato tudi hitro zapusti polje načel in preide na politiko. Kajpak Cerkev očita, da se z vso gibčnostjo izogiba spopadu s fašizmom. Piša XI. hoče na vsak način prikazati predvsem kot fašističnega papeža. Že dolgo opazujemo zanimivo dejstvo, da z enako ogorčenostjo očita papežu komunisti, da je zvezan s fašisti, Hitlerjevi pa, da podpira marksiste.

Na nesrečo so bili marksistični kritiki to pot nekoliko prenašli pri svojem delu. Premalo so preštudirali odziv »fašističnega« tiska raznih držav proti tej okrožnici. Ta študij bi jih bil privedel do zelo zanimivih rezultatov.

Ti pisci bi seveda mogli smernice, ki jih okrožnica daje voditeljem »fašističnih« kakor tudi »demokratskih« držav, natančneje študirati. Ako bi si bili natančneje ogledali namigovanja o svobodi Cerkve, o izrabljanju sovraštva med narodi, o materialnih življenjskih pogojih, brez katerih družba ne more obstajati, o potrebi razumnega in umerjenega vladanja, o božjem sorodstvu vseh narodov, potem bi komunistični očitki glede prevelike prijaznosti Cerkve do »fašizma« pač morali obmolkniti.

ZMEŠNJAVA V RDEČEM TABORU

Predvsem bi si bilo komunistično glasilo — preden je dokončno določilo besedilo člankov o okrožnici »Divini Redemptoris« — moralo oskrbeti to informacijo, da bo neposredno za protikomunistično okrožnico izšla druga okrožnica, posvečena položaju Cerkve v Nemčiji.

Ta novica je brez dvoma učinkovala kakor bomba. Velika zadrega, ki jo kaže članek v »Mednarodni korespondenci«, nam dovoljuje sklepati, kakšno zmešnjavo je protihitlerjevska okrožnica povzročila v dvoranah komunističnega uredništva.

Nemogoče je bilo ta dokument popolnoma zamolčati. Vse oddajne postaje sveta so že poročale o njem. Torej kaj storiti? Tudi ni bilo nobene možnosti, da bi papeža kot fašista predstavljali baš takrat, ko se je dvignil proti povzdigovanju plemena in krvi. Ta novi dokument so torej morali vsaj nekoliko omeniti.

Ali ni bilo nobene možnosti, da bi papeže vodilne smernice netočno podali? V tej dobi trockističnih procesov bi bilo to nevarno. Odločili so se, da napravijo iz okrožnice neko »pastirsko pismo, ki se je čitalo po nemških cerkvah«. Zakrili so svoje lastno razočaranje z govorjenjem o »neki grenkobi«, ki je hitlerjevskim fašistom kanila v njihovo »črno srečo«.

Zato je okrožnica, ki se začneja z besedami »S pekočo skrbjo«, čisto nehoti vzbudila pekočo skrb v komunističnem tisku, ki je bil to pot zelo slabo informiran. Razburjenje je bilo tolikšno, da sploh niso opazili, da ima okrožnica Cerkev v Nemčiji datum 14. marca. Bila je torej podpisana pet dni prej kot okrožnica o brezbožnem komunizmu.

OKROŽNICA — NEVARNA ZA LJUDSKO FRONTO

Okrožnica se kaže zlasti urednikom »Mednarodne korespondence« kot grožnja proti Ljudski fronti. Če katoličani s komunisti zares na noben način ne morejo sodelovati — kakor papež izrečno ukazuje — potem mora ta prepoved veljati predvsem za politična vprašanja, če bi tudi ne bila izrečno omenjena.

Tudi v tej stvari manjka komunističnim piscem globine. Preprosto dejstvo, da katoličani sodelujejo v demokratskih vladah Anglije, Združenih držav, Francije, Belgije in Holandije, bi jim moralo odpreti oči, da odpor katoličanov proti Ljudski fronti ne izhaja iz katerega nasprotja do demokracije, ampak le iz nasprotja do komunizma. Tukaj je bilo piscem »Korespondence« važno, da v jarki luči pokažejo fašistično pošast. Če bi tega strašila ne bilo več, potem bi bilo mogoče, da bi pristale demokracije — in ne samo katoličane — prevzel strah pred Ljudsko fronto. Kajti vsi vemo, da so najbolj goreči branitelji Ljudske fronte istočasno pri-

staši diktature proletariata, ki hodijo po navodila v Moskvo. Kajti tlačenje milijonov državljanov in čudni postopki v trokističnih procesih kažejo dovolj jasno, kaj Stalin razume pod demokracijo. Hočejo preprečiti, da se spomin na take mučne stvari ne obudi, in zato se jim ne zdi škoda lepih besedi.

»Resnično, ali so komunisti katoličane, ki so jih povabili, da vstopijo z njimi v Ljudsko fronto, kdaj silili, da se odrečejo svojim življenjskim načelom?« Tako nas pisci »Mednarodne korespondence« sprašujejo. Nikakor ne! Niso nas silili, ampak zvesti navodilom Dimitrova, (ki so v okrožnici tako sijajno obrazložena!), so nam komunisti govorili samo o miru, bratstvu in demokraciji. Toda takoj, ko se jim je posrečilo s tem kako postojanko zavzeti, so začeli pripravljati razredni boj, državljansko vojno in diktaturo proletariata. In to s pomočjo tistih pristašev demokracije, ki so videli ravno v Ljudski fronti pravo sredstvo, da se vse te nesreče preprečijo.

Zaključku tega članka se ne bo nihče čudil:

»Tako si katoliška Cerkev nalaga strašno odgovornost pred človeštvom, ko stopa na stran povzročiteljev vojne in za namene te politike zarotuje vest milijonov ljudi. Vendar ne verjamemo, da bi okrožnica mogla katoličane poštene volje pripraviti do tega, da bi zatajili svoj pristanek na našo politiko miru in svobode!«

Mislamo, da trdovratno sovraštvo proti »papežu — fašistu« nikakor ni v soglasju s katoliškimi načeli o življenju, katerih nam — kot pravijo — nočejo jemati.

Če bi bili ti komunistični pisci okrožnico globlje študirali, bi jim bilo brez dvoma tudi uspelo, da bi bili v njej našli tisto mesto, kjer so tako čudovito razložena ona filozofska načela, na katerih temelji prava demokracija. Pravni in moralni temelj demokracije namreč ni volja večine, ampak obstoji v tem, da vse stranke priznavajo nedotakljive pravice človeške osebnosti in moralni značaj avtoritete.

»REPUBLIQUE DES CAMARADES«

Kaj je to, »république des camarades«?

To je francoski izraz in pomeni dobesedno »republika tovarišev«, smiselno pa »republika oblastiteljskih literatov«. Več literarnih tovarišev se zbere v skupino, v sindikat, v kartel, da laže pridejo do oblasti nad javnim mnenjem; in ko se jim to posreči, ga izkoriščajo kakor izkorišča kapitalistična družba rudniško podjetje.

V glavnem je politična linija te »republike« tale: vsak izmed desetih ali dvajsetih članov ima pero in piše. Karkoli napiše, je že vnaprej določeno, da omenja imena svojih tovarišev. Včasih je to težko. Toda iznajdljivost »tovarišev« je velika. V uvodu, med oklepaji, v drobnem tisku ali v opombi pod črto se že najde prilika, da se vrine to ali ono ime, se pohvali njegova linija, poveljca njegova ideologija. Ne gre za vsebino: gre za to, da se publika privadi teh in samo teh imen. In poslušna publika jih bo kmalu imela za osrednje osebnosti vsega kulturnega življenja.

Kaj je lažjega, kakor na ta način doseči slavo in oblast. Proslavljati tega, ki tebe proslavlja! To se godi brez vsakega truda, treba se je le podvreči ustavi republike, ki obsega samo en paragraf: hvali, da boš hvaljen!

»Republika« se zaveda važnosti tiska, zato stori vse, da bi se ga polastila. Ideal, najsvetlejši

Ljudska fronta, ki bi imela za edini cilj postavitev demokratičnega načina vladanja, bi Vatikanu nikakor ne vznemirjala; taka ljudska fronta bi bila namreč usmerjena proti vsaki vrsti terorističnega kolektivizma, ki ob njegovi pojavi demokraciji povsod mrtvaški zvon zazvoni.

GLAS IZ MOSKVE

V Moskvi je spregovoril edinole glavni tajnik Zveze brezbožnikov Jaroslavski:

»Mi bi Vatikanu lahko dali odgovor, ki bi bil primeren naši stari boljševiški tradiciji. Toda zakaj bi se mi trudili prepričevati papeža in njegovo okolič? Nas bolj zanimajo mase katoličanov. Mi jih hočemo narediti za svobodomislece. Zato bo tudi naš edini odgovor ta, da bomo vsa sredstva, kar nam jih je na razpolago, uporabili za to, da katolicizem uničimo. Nova sovjetska ustava ne daje verski propagandi nobene svobode. Stalinova ustava je zanesljiv porok za obrambo brezboštva, kakor ga razumeta država in stranka.«

Te grozeče besede dobijo svoj pravi pomen šele v zvezi z nekim drugim govorom, v katerem ugotavlja Jaroslavski popoln neuspeh boljševiške propagande v sovjetski Uniji. »Nemogoče je odpraviti vero samo z odloki ali samo z zasmehovanjem vernikov.« Nič lažje ne bodo tega dosegli, ako izkopavajo iz groba darvinizem ali kak drug sistem, ki je katolicizem že zdavnaj preko njega.

*

Če je torej tako, ali ni morda prišla ura za realista Stalina, da bi iz tega neuspeha izvajal edini zaključek, ki odgovarja realnosti?

Ali ne bi mogla okrožnica nuditi osnovo za resno izmenjavo mnenja med odgovornimi oblastmi? Morda so časi že dozoreli?

(Lettres de Rome, 1937, nr. 8.) F. M.

ideal ji je, da dobi v glavnih rubrikah listov in revij po enega »tovariša«. Do upravnega vodstva ji ni. Preveč bi s tem tvegala, in končno je ravnatelj le suženj svojih podrejenih sodelavcev.

Tovariše v republiki veže skupna korist. Često pa se tej vezi pridruži še druga, ideološka, mistična. Tako nastane struja. Tedaj se borba za koristi zakrije s krinko svete borbe za čiste ideale človečanstva, borbe za idejo, za kulturo, s krinko borbe za priznanje prezirane lepote.

O tistih, ki niso državljani »republike«, tovariši pač nikoli ne govorijo. Ne hvalijo jih, a tudi ne grajajo. Nasproti njim izvajajo ono strašno politiko molka, ki na rafiniran način ubija ljudi. Imenovati koga izmed teh, bi bil naravnost zločin. Gorje pa onemu, ki bi si drznil napasti »republiko«! Prej ali slej postane žrtev navzkrižnega ognja republikanskih kanonov in javno mnenje ga bo kmalu obsodilo kot nasprotnika umetnosti in kulturnega ozkosrčnega.

*

»In ti, ki to pišeš, čigav pa pa si ti? Ali nisi tudi ti tovariš iz kake »republike«?

Jaz sem iz republike onih, ki so brez »republike«. Res je, da brije zato okrog mene mrzel veter, toda strah me ni. In še na misel mi ne pride, da bi se zatekel v kako čeprav zaslišno literarno utico. To bi pomenilo konec vsega.

Besede Oliveire Salazarja

KRŠČANSKA DRŽAVA

»Toda pravna in duhovna obnova je še važnejša kakor gospodarska reforma. V novi Portugalski je debata o Bogu in o kreposti izključena.

Domovina s svojo slavno preteklostjo, družina in nje pravna obnova, čast dela in storjene dolžnosti, to so pri nas načela, o katerih se tudi več ne debatira.

Vera in resnica sta za nas socialna nujnost. Državni moči so postavljene meje v нравnih zakonih.

Mi ne bomo padli v zmoto, da bi oboževali silo ali bogastvo ali tehniko ali lepoto ali celo greh. Ne dvomimo namreč o božji navzočnosti.

AVTORITETA

Avtoriteta je za nas moralno dejstvo in človeška nujnost. Je neprecenljiv dar Previdnosti. Brez avtoritete bi socialno življenje postalo nemogoče, brez avtoritete ne bi bilo kulture, ki bi bila človeka vredna.

Toda avtoriteta ni sama sebi cilj ne v družini ne v šoli ne v tovarni ne v delavnici. Avtoriteta ima pravi pomen in cilj le tedaj, če je v službi vseh državljanov.

V tej krizi avtoritete, ki jo država preživlja, dajmo državi avtoriteto in moč, da more za trajno ohraniti red, brez katerega ne more nobena družba ne biti, ne uspevati.

SVOBODA

Organizirajmo državne sile in funkcije tako, da delujejo normalno, brez vsakih sunkov in pretresov.

Ne ovirajmo svobodnega razmaha vseh sil, ki delujejo v okviru države, razen ako to zahteva obča blaginja.

Določimo pravice in pogoje poedincev in skupin, ustalimo jih in branimo tako, da jih država ne bo mogla prezreti, poedinci pa ne brez kazni kršiti!

To je prava svoboda!«

Srbski dijak

Naš poročevalec se je oglašil pri g. Bogumilu Remcu, ravnatelju II. drž. gimnazije v Ljubljani, sedaj v pokoju, ki je štiri leta bil direktor v Kruševcu v šumadiji, in ga naprosil, naj nam kaj pove o srbskem dijaštvu. G. ravnatelj je naši prošnji prijazno ustregel.

Ali bi nam, gospod ravnatelj, povedali kaj o splošnih razmerah med srbskim dijaštvom? Predvsem, kakšen je njihov gmotni položaj?

Dijaštvo na srednjih šolah sestoji deloma iz kmečkih, deloma iz delavskih in meščanskih družin. Po naravi je dijaštvo nadarjeno, skoraj bolj kot slovensko, vendar je večinoma zraslo iz primitivnih razmer in nima možnosti, da bi si ustvarilo svetovno kulturo, zlasti ne v manjših srbskih mestih.

Dijaštvo, ki prihaja s kmetov na gimnazije, je v zelo slabih gmotnih razmerah. Prihaja v šolo v raševini in opankah. Še slabše se godi delavski mladini, ki studira. Njihova prehrana je revna, obleka pa še bolj. Zaradi slabih gmotnih razmer dijaštvo v prejšnjih časih ni kupovalo knjig in jih ni imelo v šoli, tako da so si v srednji šoli zapomnili samo tisto, kar so slišali pri pouku. Peš hodijo v šolo mnogokrat po 5, 10 ali celo 15 km daleč. Naj-

težje se godi onim kmetским dijakom, ki morajo stanovati v mestih, kjer so natesno nastanjeni v slabih, neigijeničnih in vlažnih prostorih brez razsvetljave in v velikem številu.

Dovolite, g. ravnatelj, vprašanje: kako gleda srbski srednješolec na vero in versko prepričanje?

Kakor sploh pri Srbih tako tudi pri dijakih vera ne pomeni notranjega prepričanja, ampak samo narodno tradicijo. Zato vera pri največjem številu dijaštva ne igra nobene vloge, zlasti zato ne, ker dijaki doma pri starših ne dobe primerne verske vzgoje in radi tega pozneje, ko verska tradicija oslabi, preidejo v popolno brezverje. V šoli se smatra verouk kot predmet kakor vsak drug. Poučuje se po dve uri na teden. K maši vodijo dijaštvo katehetje in sicer po oddelkih, tako da vsak oddelček pride na vrsto kvečjemu dvakrat na leto. Ker pri maši in tudi drugače pravoslavna cerkev nima redne propovedi, se omeji na poznavanje vere le ono, kar slišijo pri pouku verouka v šoli. Seveda ostane to, kar tam slišijo, le kot formalna vrednost in ne vpliva vzgojno. V predmetih izven verouka posegajo učitelji mnogokrat tudi na versko področje: pri zgodovini govore o papizmu, pri prirodopisu o darvinizmu, pri psihologiji in filozofiji o duši, pri klasičih o humanitetnem paganizmu itd.

Dijaki po dovršeni maturi postanejo navadno popolni ateisti ali v najboljšem slučaju deisti. Pravoslavno vero sicer spoštujejo, toda ne kot vero, ampak kot izraz srbskega narodnega življenja.

Nas, gospod ravnatelj, bi zelo zanimalo, če bi nam povedali, kakšen vpliv ima komunizem na srbsko dijaštvo?

Srednješolsko dijaštvo se na splošno ne peča s filozofskimi vprašanji in se ne bavi mnogo z znanostjo in umetnostjo, to pa deloma radi slabih gmotnih razmer, deloma radi svoje primitivnosti. Dijaštvo zanimalo najbolj potovanje, sport, nogomet, igra, ples itd., in tudi študij, ker študira pod težkimi razmerami. Srednješolsko dijaštvo radi tega na splošno za komunizem ni razpoloženo, posebno zato ne, ker se v srednjih šolah vzgaja nacionalno, radi česar se smatra komunizem v opreki z nacionalizmom.

Ko dijak dovrši srednjo šolo, postane, ker je navadno ateist, radi velike svobodnosti brezverec in radi mladostnih želja po preureditvi sveta, dostopen za razne ideje in za komunizem, kar se pojavlja zlasti v vrstah visokošolcev. Tako ima komunizem skoraj več privrženec med inteligenti kot pa med preprostim narodom, razen seveda pri delavcih, ki so za komunizem najbolj pripravljeni. Srbska mladina pa je duševno gibka in pozneje, ko si začne služiti svoj lastni kruh, ostane sicer brezverna, vendar pa navadno zavrže komunizem

V zadnji številki smo pod naslovom »Angleška ljudska fronta« poročali, da so v Angliji ustanovili »Left Book Club«, to je »klub levičarske knjige«, z namenom, da bi po najnižjih cenah širili marksistično literaturo. Povedali smo, da se je klub hitro razširil in da je v začetku februarja imel že 40.000 članov, razdeljenih v 2000 skupin.

Kaj naj si mislimo o tej novi podjetnosti?

ZBOROVANJE V NAJVEČJI DVORANI LONDONA

Najboljši odgovor nam da poročilo o velikem zborovanju, ki se je vršilo 7. februarja t.l. v »Albert Hall«, najlepši londonski dvorani.

Udeležilo se ga je 7.000 oseb. Drugih 5.000 ni moglo priti v nabito polno dvorano.

Veliko knjig, brošur in komunističnih časopisov je bilo med zborovanjem razprodanih in razdeljenih.

Komunistična knjigarna »Worker's Bookshop« je na glavnem hodniku namestila dve veliki prodajalni.

Poslušalstvo, ki je bilo izključno iz srednjih razredov, je sestavljala predvsem mladina, dve tretjini moške in ena tretjina ženske.

Zborovanju je načeloval knjigar Gollancz; govorniki so bili John Stratchey (komunistična stranka), prof. Laski (liberalna stranka), D. N. Pritt, avtor življenjepisa znanega Bolgara in voditelja Kominterne Jurija Dimitrova, in Harry Pollit (tajnik komunistične stranke v Veliki Britaniji).

popolnoma in postane potem preganjalec komunizma.

Ali je med srbskimi dijaki kaj dosti katoličanov, g. ravnatelj?

Med dijaštvom je le malo takih, ki so po narodnosti Srbi, po veri pa katoličani. Navadno so to potomci v predvojni Srbiji naseljenih prednikov. Katoličani so le po krstnem listu, v praksi so pa brezverci. Včasih izjavljajo, da so katoliki, drugič, da so Srbi ali Hrvati ali Čehi.

Kako so, g. ravnatelj, Srbi preskrbljeni s srednjimi šolami?

Spočetka je bilo v Srbiji le malo srednjih šol, v zadnjem času jih je pa vedno več. Slovenci bodo radi tega vedno težje dobivali mesta v Srbiji in verjetno je, da bo kmalu srbska inteligenca prihajala v Slovenijo. Srbi imajo sedaj mnogo nadarjene in izsolane mladine, ki študira tudi v inozemstvu; slovenski dijak pa se bo kmalu moral potruditi, da bo po izobrazbi in po pridnosti kos srbskemu tovarišu.

B. R.

IZ GOVOROV:

Gollancz je izjavil, da je »Left Book Club« reakcija proti gibanju desnice. »V naši organizaciji so odgovorni gospodje in dame: 40.000 oseb dobiva vsak mesec knjigo, jo študira in o njej razpravljajo. Na ta način se bo ustvarila enotnost. Organizacija »Left Book Club«, prof. Laski, John Stratchey in jaz smo brez pridržka pripadniki ljudske fronte. Če se nam bo posrečilo maso na tej osnovi enotno organizirati, bodo ugovori proti ljudski fronti padli avtomatično.«

Podobne misli je izrazil John Stratchey. Liberalac Acland je pristavil, da se bo nova levičarska stranka porodila iz »Left Book Club«.

Ko so podali pozdrave klubovim članom, ki se bojujejo v Španiji v mednarodni reči armadi, ja bila ostala seja posvečena govoru tajnika komunistične stranke. Govor je bil umerjen — tako je namreč taktika komunistične stranke v Angliji. »Left Book Club« bo imel — tako je izvajal — velikanski vpliv v bližnji bodočnosti, ker bo najboljšo sredstvo, po katerem bodo mogli najplivnejši pisatelji voditi mase k marksizmu.

»Mednarodna vlada v Španiji — tako je zaključil Harry Pollit — je mednarodna ljudska fronta v akciji. Ljudska fronta v akciji, pod imenom mednarodna armada, je uresničenje Marxovih sanj.«

*

Tako prodira komunizem v kričeči obliki, a vendar neopažen, povsod, kjer mu ne stoji nasproti odločni in načelni borci.

(Osservatore Romano, 9. apr. 1937)

*

VOLTAIRE

KOT APOSTOL ZNANOSTI

Ljudem, ki so v svojem javnem življenju nastopali proti katoliški Cerkvi, je bila liberalna javnost vedno naklonjena. Pripisovali so jim vse lepe lastnosti, tudi take, ki jih sploh niso imeli.

Tako so nekateri predstavljali Voltairja kot apostola znanosti in socialne obnove. A kakšen znanstvenik je bil Voltaire! Imel je majhen laboratorij, kjer so mu tudi najbolj enostavni poskusi izpodelili. Ko je francoski učenjak Buffon odkril v Alpah morske okamenine, je iz tega sklepal, da je bilo prej tam morje. Voltaire pa je z vso gotovostjo trdil, da so to ostanki jedi, ki so jih tam pustili izletniki. Znanost je seveda dokazala nasprotno in naivna Voltairjeva trditev je že zdavnaj pozabljena.

In socialni reformator! V resnici ni bil Voltaire nič drugega kot visok buržuj, ki je hitro obogatel s pomočjo sumljivih finančnih špekulacij;

vse njegovo življenje je bilo prežanje na višja mesta. Globoko je zaničeval nižje ljudstvo, ki »mu je treba samo krme in obljub, da ostane pod komando«.

VISOKE SOLE REVOLUCIJE

Skoraj vsa velika množica specialistov za državljanske vojne je dobila svojo vzgojo na moskovskih revolucionarnih visokih šolah. Samo za Daljni vzhod sta v Moskvi dve »univerzi«: »Sunjacenova univerza za kitajske delavce« in »Stalinova univerza za komunistične delavce z Vzhoda«.

Sunjacenova univerza je bila ustanovljena l. 1925; poučujejo se vsi predmeti revolucionarne teorije in taktike. Pouk je brezplačen in dijaki prejema tudi denar. L. 1927, torej po dveh letih izobrazbi, je šola odpustila prvih 155 absolventov. V naslednjih letih je število »diplomiranih« revolucionarjev hitro narasčalo. Učne stroke so ruščina, marksistični gospodarski nauk, politična zgodovina, zgodovina boljševiške revolucije, zgodovina Kitajske, geografija, vojna strategija in taktika itd. Učiteljski zbor sestoji iz 50 ruskih in 25 kitajskih boljševikov. Zavod ima najizvrstnejšo specialno biblioteko sovjetske unije za vprašanja Daljnega Vzhoda in kitajske kulture; knjižnica ima 25.000 zvezkov.

»Stalinova univerza za komunistične delavce z Vzhoda« vzgaja za delo kominterne na daljnem Vzhodu. Tudi tu so najštevilnejše zastopani Kitajci. Poleg njih študirajo še Mongoli, Perzi, Turki in Japonci. Med učnimi predmeti zavzema prvo mesto tehnika državljanske vojne. Univerza je neposredno podrejena centralnemu izvrševalnemu komiteju sovjetske unije in jo vzdržuje država.

Poleg teh »univerz« je v Moskvi še več posebnih šol za vojaško vzgojo agentov kominterne. To nam pojasnjuje, kako je boljševikom mogoče, da na daljnem Vzhodu stalno netijo državljansko vojno.

Indijec za korporacije

Na katoliškem shodu, ki je bil decembra v mestu Tričur v Indiji, je mohamedanski konvertit v svojem govoru nazorno in jasno opredelil komunizem in liberalizem in poudarjal, da se morajo katoličani povrniti v življenje srednjega veka v tem smislu, da bo socialno in gospodarsko življenje zopet podvrženo etičnim zakonom. Praktični sklep tega kongresa je bil: podpirati vzpostavitev korporativne države in ustanovitev krožkov po vseh krajih za proučevanje socialnega vprašanja v luči papeških okrožnic.

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijska tiskarna, Groblje-Domžale (Jože Godina).